

Arrest

nr. 250 264 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar minderjarige Belgische zoon.

Op 14 oktober 2020, met kennisgeving op 19 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2020 werd ingediend door:

*Naam. G. (...)
Voornaam A. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum (...) 1987
Geboorteplaats Dcheira
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische zoon, de genaamde M.N.S.L. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde criterium in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene met de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen. Het kind verblijft bij haar moeder, de genaamde M.B. (...), (...) te Sint-Niklaas.

Voor zover betrokkene in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Mondelinge verklaring op de gemeente (zie mail gemeente bij de aanvraag) dat betrokkene financieel bijstaat door cash te betalen.*
- 3 ongedateerde foto's zonder context waarop mogelijk betrokkene en zijn kind te zien zijn*
- Uitgeprinte communicatie (periode dec 2018/2019) ivm aankopen van schoenen e d. alsook bedankingen hiervoor.*

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's niet als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Het is immers niet uit de stukken af te leiden wie erop afgebeeld zijn. Evenmin kan objectief vastgesteld worden wanneer de foto's genomen werden. Bijgevolg bewijzen de foto's op geen enkele wijze de affectieve band tussen betrokkene en het minderjarig Belgisch kind, in functie van wie betrokkene onderhavige aanvraag voorlegde.

Wat de financiële band betreft, kunnen de eigen verklaring en de uitgeprinte communicatie evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Klaarblijkelijk gaat de communicatie over de aankoop van een paar schoenen. Welnu, betrokkene bewijst niet dat hij effectief schoenen aankocht voor de Belgische referentiepersoon, in casu het minderjarig Belgisch kind op wie hij onderhavige aanvraag baseert. Uit de afgedrukte telefonische correspondentie kan niet worden afgeleid wie bij het gesprek betrokken was. Zelfs indien betrokkene erin geslaagd was om aan te tonen dat hij voor het betreffende minderjarig Belgisch kind een paar schoenen heeft aangekocht, een dergelijke eenmalige aankoop kan niet beschouwd worden als een financiële band tussen betrokkene en referentiepersoon.

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15 12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"6.

De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met de belangen van de kinderen bij het verlengd verblijfsrecht van hun vader op Belgisch grondgebied.

Zoals hoger aangegeven, kan verzoeker uiteraard maar een affectieve band opbouwen (en desgevallend ook een onderhoudsbijdrage betalen) wanneer hij over een verblijfsrecht (en daaraan verbonden recht op arbeid) beschikt op Belgisch grondgebied.

Vanuit zijn land van herkomst kan verzoeker de affectieve band met zijn 2 jonge kinderen niet volwaardig opbouwen.

Door dit belang van de kinderen - bij de aanwezigheid van hun vader op Belgisch grondgebied - niet in acht te nemen, schendt de bestreden beslissing de bepalingen die het belang van het kind vooropstellen:

- art. 8 EVRM;
- art. 3 Kinderrechten verdrag;
- art. 24 Handvest Grondrechten van de Europese Unie;

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en alds dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnesse/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulitf/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

Verzoeker citeert uit het arrest JEUNESSE:

(...) However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both

contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation. 107. Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect a married couple's choice of country for their matrimonial residence or to authorise family reunification on its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see *Butt v. Norway*, cited above, § 78). (...)

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

“Elementen welke in overweging dienen te worden genomen zijn de omvang in dewelke de gezinsbanden zouden worden verbroken, de hechtheid van de banden in de lidstaat, of er onoverkomelijke hindernissen zijn om in het land van herkomst te wonen en of er factoren zijn van immigratiecontrole (...) of overwegingen van openbare orde ten gunste van uitsluiting (...)”

En verder:

109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, §44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a nonnational parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

“Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (...) Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is, ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...) Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet-onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen.”

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag:

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag heeft directe werking. (Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 14 § 6: “Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a Court”).

Het Comité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechten verdrag het volgende:

“Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly

concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 5 § 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechten verdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het belang van de kinderen bij een verder verblijf van hun vader - dewelke noodzakelijk is om de affectieve band op te bouwen - schendt verwerende partij voormelde bepalingen.

De loutere overweging dat de bijgevoegde stukken deze band vooralsnog niet zouden aantonen doet aan voorgaande geen afbreuk. Het is in het allergrootste belang van de kinderen dat zij de mogelijkheid hebben verder een normale affectieve band op te bouwen, hetgeen enkel mogelijk is indien aan hun vader (= verzoeker) een verblijfsmachtiging zou worden toegekend.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 EUHandvest.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. Hij stelt maar een affectieve band (en desgevallend ook een onderhoudsbijdrage te betalen) wanneer hij over verblijfsrecht (en daaraan verbonden recht op arbeid) beschikt op Belgisch grondgebied. Vanuit zijn land van herkomst zou hij geen affectieve band met zijn kinderen kunnen opbouwen. Hij verwijst hierbij naar het arrest Jeunesse.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker thans niet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten, waardoor hij niet van zijn minderjarige kinderen gescheiden wordt en er thans ook geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening gehouden werd met verzoekers gezins- en familieleven.

Verzoeker werd verzocht bewijzen van een affectieve en financiële band met de referentiepersoon aan te tonen, hetgeen hij niet betwist in voorliggend verzoekschrift.

Aangaande die financiële en affectieve band motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Voor zover betrokkene in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden volgende bewijzen voorgelegd: - Mondelinge verklaring op de gemeente (zie mail gemeente bij de aanvraag) dat betrokkene financieel bijstaat door cash te betalen. - 3 ongedateerde foto's zonder context waarop mogelijk betrokkene en zijn kind te zien zijn - Uitgeprinte communicatie (periode dec 2018/2019) ivm aankopen van schoenen e.d. alsook bedankingen hiervoor.

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's niet als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Het is immers niet uit de stukken af te leiden wie erop afgebeeld zijn. Evenmin kan objectief vastgesteld worden wanneer de foto's genomen werden. Bijgevolg bewijzen de foto's op geen enkele wijze de affectieve band tussen betrokkene en het minderjarig Belgisch kind, in functie van wie betrokkene onderhavige aanvraag voorlegde.

Wat de financiële band betreft, kunnen de eigen verklaring en de uitgeprinte communicatie evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Klaarblijkelijk gaat de communicatie over de aankoop van een paar schoenen. Welnu, betrokkene bewijst niet dat hij effectief schoenen aankocht voor de Belgische referentiepersoon, in casu het minderjarig Belgisch kind op wie hij onderhavige aanvraag baseert. Uit de afgedrukte telefonische correspondentie kan niet worden afgeleid wie bij het gesprek betrokken was. Zelfs indien betrokkene erin geslaagd was om aan te tonen dat hij voor het betreffende minderjarig Belgisch kind een paar schoenen heeft aangekocht, een dergelijke eenmalige aankoop kan niet beschouwd worden als een financiële band tussen betrokkene en referentiepersoon.

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan."

Verzoeker weerlegt met zijn hypothetisch betoog op generlei wijze de motivering van de bestreden beslissing, noch brengt hij elementen of een begin van bewijs aan die het tegendeel aantonen.

Waar hij stelt vanuit zijn land van herkomst niet financieel te kunnen bijdrage in de opvoeding van zijn kinderen en daarvoor in België een verblijfsrecht met daaraan verbonden recht op arbeid dient te bekomen, blijft hij in gebreke aan te tonen in de onmogelijkheid te zijn om in zijn land van herkomst arbeid te kunnen vinden en alsnog zijn kinderen financieel te kunnen ondersteunen.

Waar verzoeker thans stelt in de onmogelijkheid te zijn om vanuit zijn land van herkomst een affectieve band met zijn kinderen te kunnen onderhouden, gaar hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij in de periode 2013-2017 zijn kinderen vrijwillig in de steek heeft gelaten door terug te keren naar Marokko. Verwerende partij verwijst hierbij naar het arrest van de Raad met nr. 220.258 d.d. 25.04.2019 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van 09.10.2018 waarbij zijn aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard (eigen vetschrift):

"Het betoog van de verzoekende partij dat het gebrek aan gezinsband dat zij actueel heeft met haar kinderen het gevolg is van tegenwerking door haar ex-echtgenote vindt verder ook onvoldoende steun in de stukken zoals deze actueel voorliggen. De verzoekende partij erkent, in haar aanvraag en feitenrelaas, dat zij medio 2013 – nadat haar huwelijk volledig spaak liep – in een "impulsieve bui" is teruggekeerd naar Marokko. Zij wijst er verder op dat haar ex-echtgenote haar vervolgens liet schrappen van hun laatste gezamenlijke adres en zij de echtscheidingsprocedure opstartte. Nog stelt de verzoekende partij dat haar ex-echtgenote op 10 augustus 2015 de achternamen van de kinderen liet wijzigen. Uit dit alles blijkt echter nog niet dat de verzoekende partij vanaf midden 2013 heeft getracht om de banden met haar kinderen te herstellen. Zij verzocht, blijkens de voorliggende stukken, ook pas op 15 september 2017 om te mogen terugkeren naar België, waarbij evenwel werd geoordeeld dat – gelet op het verstrijken van de verblijfskaart – de verzoekende partij niet langer recht heeft op terugkeer. Er blijkt niet dat zij voordien enige intentie had, of poging ondernam, om terug te keren naar België. De voormelde acties van de ex-echtgenote kunnen ook niet zonder meer worden gelijkgesteld met een weigering om de verzoekende partij de mogelijkheid te geven om (opnieuw) banden aan te knopen met haar kinderen, zonder dat minstens blijkt dat de verzoekende partij dan ook concrete pogingen hiertoe ondernam, hetgeen niet blijkt. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij niet vanuit Marokko kan proberen om de banden met de kinderen aan te halen.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij sedert maart 2018 terug in België verblijft en geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zij dan een procedure voor de familierecht-bank voorbereidt of reeds heeft ingeleid, noch toont zij aan dat hiervoor een legaal verblijf wordt vereist. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering omtrent haar kinderen, is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt".

Verzoeker toont met geen enkel begin van bewijs aan in welke mate hij in die periode betrokken was bij de opvoeding van zijn kinderen, noch in welke mate hij met hen een affectieve band onderhield.

Hij kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het Bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden zou hebben met het hoger belang van de minderjarige kinderen en met zijn gezins- en familieleven.

Verzoeker toont evenmin aan met welke andere gekende elementen het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond."

3.1. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de

bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 24 van het Handvest bepaalt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van haar minderjarige kinderen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, maar slechts de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de minderjarige zoon betreft op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij zich bij de referentiepersoon zal voegen. De verwerende partij motiveert dat enerzijds blijkt dat het minderjarige kind bij de moeder – de ex-partner van de vreemdeling – verblijft, en dat anderzijds niet werd aangetoond dat de verzoekende partij het kind zal vervoegen omwille van het bestaan van financiële en affectieve banden. De bestreden beslissing heeft alvast niet tot gevolg dat de verzoekende partij en haar kinderen uit elkaar worden gehaald zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in de gegeven omstandigheden niet aan de orde is.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met het familieleven van de verzoekende partij. In het kader van haar onderzoek naar de eventuele toekenning van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging met het minderjarig Belgisch kind onderzocht de verwerende partij of er sprake is van financiële en/of financiële banden tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Op grond van de door de verzoekende partij in haar aanvraag voorgelegde stavingsstukken oordeelde de verwerende partij als volgt:

"Voor zover betrokkene in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Mondelinge verklaring op de gemeente (zie mail gemeente bij de aanvraag) dat betrokkene financieel bijstaat door cash te betalen.

- 3 ongedateerde foto's zonder context waarop mogelijk betrokkene en zijn kind te zien zijn

- Uitgeprinte communicatie (periode dec 2018/2019) ivm aankopen van schoenen e d. alsook bedankingen hiervoor.

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's niet als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Het is immers niet uit de stukken af te leiden wie erop afgebeeld zijn. Evenmin kan objectief vastgesteld worden wanneer de foto's genomen werden. Bijgevolg bewijzen de foto's op geen enkele wijze de affectieve band tussen betrokkene en het minderjarig Belgisch kind, in functie van wie betrokkene onderhavige aanvraag voorlegde.

Wat de financiële band betreft, kunnen de eigen verklaring en de uitgeprinte communicatie evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Klaarblijkelijk gaat de communicatie over de aankoop van een paar schoenen. Welnu, betrokkene bewijst met dat hij effectief schoenen aankocht voor de Belgische referentiepersoon, in casu het minderjarig Belgisch kind op wie hij onderhavige aanvraag baseert. Uit de afgedrukte telefonische correspondentie kan niet worden afgeleid wie bij het gesprek betrokken was. Zelfs indien betrokkene erin geslaagd was om aan te tonen dat hij voor het betreffende minderjarig Belgisch kind een paar schoenen heeft aangekocht, een dergelijke eenmalige aankoop kan met beschouwd worden als een financiële band tussen betrokkene en referentiepersoon.

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15 12.1980 niet worden toegestaan.”

De verzoekende partij laat na met haar betoog deze concrete motivering te weerleggen. Waar zij stelt dat zij niet vanuit Marokko financieel kan bijdragen, laat zij na aan te tonen dat zij in Marokko geen inkomsten uit arbeid zou kunnen verwerven om zo haar kinderen te ondersteunen. Waar zij vervolgens voorhoudt dat het onmogelijk is om vanuit het land van herkomst een affectieve relatie te onderhouden met de kinderen in België, beperkt zij zich opnieuw tot een vaag en ongestaafd betoog, terwijl zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt uit het arrest van de Raad van 25 april 2019 met nr. 220 258 blijkt dat de verzoekende partij er zelf voor koos om de kinderen in België achter te laten en terug te keren naar Marokko. In dit arrest wordt met betrekking tot de relatie tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende kinderen het volgende gemotiveerd:

“Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij de aanwezigheid van de twee Belgische minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België met wie zij het contact wenst te herstellen en voor wie zij alsnog de verantwoordelijkheid stelt te willen opnemen, niet aanvaardt als een buitengewone omstandigheid nu het mogelijk is om bij de gemeente van de verblijfplaats in België een verblijfsrecht aan te vragen in het kader van gezinshereniging. Als reden waarom op deze grond(en) geen buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, wordt daarnaast nog gewezen op het ontbreken van bewijzen van affectieve banden die de verzoekende partij zou hebben onderhouden met haar kinderen in de periode dat zij niet in België verbleef. (...)

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een kritiek op de motieven omtrent de aanwezigheid van haar kinderen in België. Op de overige motieven gaat de verzoekende partij niet in. Zij betoogt dat de bestreden beslissing blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen om de aanvraag in Marokko in te dienen. Zij wijst erop dat een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de huidige omstandigheden geen nuttig effect kan hebben. Dit omdat hiervoor het bewijs moet worden voorgelegd van een “feitelijke gezinscel” tussen haar en de kinderen, meer concreet van affectieve en/of financiële banden met de kinderen, terwijl – zo stelt zij zelf - hiervan actueel geen sprake is. De verzoekende partij houdt voor dat zij op dit punt wordt tegengewerkt door haar ex-echtgenote, hetgeen volgens haar blijkt uit het gegeven dat de ex-echtgenote de achternamen van de kinderen heeft laten wijzigen. Zij stelt dat zij genoodzaakt is om de affectieve en financiële banden met de kinderen af te dwingen via een procedure bij de familierechtbank bevoegd voor de woonplaats van de kinderen en deze procedure vereist dat zij in België officieel verblijf kan houden.

Zelfs voor zover de verzoekende partij moet worden gevolgd in haar betoog dat een procedure tot gezinshereniging in de door haar geschetste situatie weinig kans op slagen heeft, volgt hieruit nog niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door in haar situatie geen buitengewone omstandigheden te aanvaarden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partij de verantwoordelijkheid wil opnemen voor haar kinderen en haar ex-echtgenote wil bijstaan bij de opvoeding van haar kinderen nog niet wijst op buitengewone omstandigheden. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt van affectieve banden die zij zou hebben onderhouden met haar kinderen in de periode dat zij niet in België verbleef. De verzoekende partij toont niet aan dat het in de gegeven omstandigheden waarin zij zelf erkent dat zij noch affectieve noch financiële banden heeft met haar kinderen, kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de aanwezigheid van haar kinderen in België haar in de huidige stand van zaken niet verhindert om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone procedure, dit is vanuit het buitenland. Het gegeven dat zij een verblijf in België beoogt om alsnog het contact met haar

kinderen te herstellen en een verantwoordelijkheid op te nemen voor haar kinderen betreft in de eerste plaats de gegrondheid van de aanvraag, en het is de Raad niet duidelijk waarom dit gegeven dan precies verhindert dat zij haar aanvraag via de gewone procedure indient. Noch in haar aanvraag noch in het kader van huidig beroep wordt op dit punt een duidelijke toelichting verstrekt.

De verzoekende partij werpt nog op dat zij een procedure wil opstarten voor de bevoegde familierechtbank in België en deze procedure vereist dat zij legaal verblijf kan houden in België. In de aanvraag werd in dit verband enkel gesteld dat de verzoekende partij het contact met haar kinderen wil herstellen “desnoods via tussenkomst van de Familierechtbank”. Het is de Raad niet duidelijk waarom een eventuele toekomstige procedure waarvoor nog niet de minste concrete stappen zijn gezet en die, blijkens het gestelde in de aanvraag, ook nog niet aan de orde is, in de actuele omstandigheden de verzoekende partij dan reeds zou kunnen verhinderen haar aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Andermaal blijkt dus niet dat het kennelijk onredelijk was om te oordelen dat de aanwezigheid van de kinderen in België en de verklaarde intentie van de verzoekende partij om alsnog haar rol in de opvoeding van de kinderen op zich te nemen, gelet op het ontbreken van affectieve banden met deze kinderen, geen buitengewone omstandigheden zijn. De thans opgeworpen argumentatie van de verzoekende partij dat zij hangende deze procedure legaal in België moet kunnen verblijven, is ook nieuw en kan als dusdanig niet worden gelezen in de aanvraag, zodat ook niet blijkt dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest worden gehouden. Dit betoog van de verzoekende is andermaal ook eerder verbonden met de grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging, waar dit erop neerkomt dat de verzoekende partij vraagt om hier legaal verblijf te mogen houden voor het voeren van een procedure voor de bevoegde familierechtbank. De verzoekende partij gaat andermaal voorbij aan het duidelijke onderscheid dat moet worden gemaakt tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase van een aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het betoog van de verzoekende partij dat het gebrek aan gezinsband dat zij actueel heeft met haar kinderen het gevolg is van tegenwerking door haar ex-echtgenote vindt verder ook onvoldoende steun in de stukken zoals deze actueel voorliggen. De verzoekende partij erkent, in haar aanvraag en feitenrelaas, dat zij medio 2013 – nadat haar huwelijk volledig spaak liep – in een “impulsieve bui” is teruggekeerd naar Marokko. Zij wijst er verder op dat haar ex-echtgenote haar vervolgens liet schrappen van hun laatste gezamenlijke adres en zij de echtscheidingsprocedure opstartte. Nog stelt de verzoekende partij dat haar ex-echtgenote op 10 augustus 2015 de achternamen van de kinderen liet wijzigen. Uit dit alles blijkt echter nog niet dat de verzoekende partij vanaf midden 2013 heeft getracht om de banden met haar kinderen te herstellen. Zij verzocht, blijkens de voorliggende stukken, ook pas op 15 september 2017 om te mogen terugkeren naar België, waarbij evenwel werd geoordeeld dat – gelet op het verstrijken van de verblijfskaart – de verzoekende partij niet langer recht heeft op terugkeer. Er blijkt niet dat zij voordien enige intentie had, of poging ondernam, om terug te keren naar België. De voormelde acties van de ex-echtgenote kunnen ook niet zonder meer worden gelijkgesteld met een weigering om de verzoekende partij de mogelijkheid te geven om (opnieuw) banden aan te knopen met haar kinderen, zonder dat minstens blijkt dat de verzoekende partij dan ook concrete pogingen hiertoe ondernam, hetgeen niet blijkt. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij niet vanuit Marokko kan proberen om de banden met de kinderen aan te halen.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij sedert maart 2018 terug in België verblijft en geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zij dan een procedure voor de familierechtbank voorbereidt of reeds heeft ingeleid, noch toont zij aan dat hiervoor een legaal verblijf wordt vereist.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering omtrent haar kinderen, is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.”

De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij in de betrokken periode niet naliet een affectieve band met haar in België verblijvende kinderen te onderhouden. Daarnaast bracht zij geen enkel element aan waaruit moet blijken dat zij daarbuiten werd verhinderd met haar kinderen een affectieve band te onderhouden. Zij verduidelijkt evenmin waarom zij meent dat het onmogelijk is een dergelijke band te onderhouden terwijl zij in Marokko verbleef, waar kan worden aangenomen dat zij bijvoorbeeld over de moderne communicatiemiddelen beschikte. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Gelet op hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met de belangen van de minderjarige kinderen. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden of hoe het in het belang van de kinderen zou zijn dat haar het verblijfsrecht wordt toegekend.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU